

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3163/2021
29.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Крстић адвокат из ..., против туженог Града Београда, Градска управа града Београда, кога заступа законски заступник Градско правобранилаштво града Београда, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1301/21 од 16.04.2021. године, на седници одржаној 29.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1301/21 од 16.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 13/20 од 19.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште као незаконита решења туженог и то: решење заменика начелника Градске управе града Београда Н-01 број 118-140/14 од 22.07.2014. године којим је тужилац разрешен дужности помоћника секретара Секретаријата за ...-Сектор за ... и којим му је истим датумом престао радни однос и права и обавезе по основу рада и решење начелника Градске управе града Београда Н број 117-20/14 од 31.07.2014. године којим је одбијен приговор тужиоца и потврђено решење Н-01 број 118-140/14 од 22.07.2014. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да га врати на рад и распореди на радно место на коме се налазио пре разрешења, односно на дужност помоћника секретара Секретаријата за ... – Сектор за ... или на друго одговарајуће место. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора за период од 2011. до 2014. године у износима и са затезном каматом описаном у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1301/21 од 16.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији уопштено указује.

Према утврђеном чињеничном стању, на предлог секретара Секретаријата за ... – Сектор за ... туженог Града Београда, тужилац је постављен за помоћника секретара тог секретаријата почев од 16.06.2011. године решењем начелника Градске управе града Београда број 112-229/11-Н од 14.06.2011. године. Убрзо након тога, тужилац је одређен за одржавање везе са Комесаријатом за ... Републике Србије и обављање одређених послова за овај комесаријат као повереник, решењем Градске управе града Београда број 020-13/2011-Н од 28.06.2011. године. На предлог секретара тог секретаријата, разрешен је дужности помоћника секретара оспореним решењем заменика начелника Градске управе града Београда од 22.07.2014. године којим му је, са тим даном, престао радни однос и права и обавезе на основу рада. Тужиочев приговор на ово решење одбијен је оспореним решењем начелника Градске управе града Београда од 31.07.2014. године. Решењем о коришћењу годишњег одмора од 19.11.2012. године тужиоцу је утврђено 30 радних дана годишњег одмора за 2012. годину.

Правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев неоснован.

Одредбом члана 25. став 2. Одлуке о градској управи („Службени лист Града Београда“ број 36/2004...21/2006), која се примењује у конкретном случају на основу члана 122. Одлуке о градској управи („Службени лист града Београда“ бр. 51/08, 61/09, 6/10, 23/10, 32/10, 45/11, 42/12, 60/12, 65/12), прописано је да помоћника секретара поставља начелник Градске управе, на предлог секретара секретаријата, па је стога начелник Градске управе који је имао овлашћење за постављање, био овлашћен и за разрешење помоћника секретара секретаријата.

Према правилима из члана 70. став 1. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91...23/13), која се у овом случају сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе (до 01.12.2016. године), изабрано лице на сталној функцији, које буде разрешено функције и постављено лице које по истеку мандата не буде поново постављено или које у току трајања мандата буде разрешено, могу се распоредити на радна места у истом органу која одговарају њиховој стручној спреми и радним способностима. Уколико се изабрано односно постављено лице не може распоредити на начин из става 1. овог члана или не прихвати радно место на које је распоређено, престаје му радни однос.

Другостепени суд је правилно закључио да тужилац није доказао, иако је на њему био терет доказивања те чињенице, да је по разрешењу са места помоћника секретара могао бити распоређен на одговарајуће радно место у Секретаријату за ..., па је правилно примењено материјално право када је закључено да су законита оспорена решења. Пошто је тужиоцу, као лицу постављеном на дужност помоћника секретара Секретаријата за ... -Сектор за ..., у оквиру ове дужности одређено да ће обављати послове повереника за одржавање везе са Комесаријатом за ... Републике Србије, околност да је у оквиру своје дужности одређен да обавља послове повереника није од

утицаја на законитост побијаног решења, јер су то били послови које је обављао на свом радном месту. Стога је, поред одлуке о разрешењу, јер му радни однос је законито престао, правилна и одлука о одбијању тужбеног захтева за враћање тужиоца на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Такође је исправан закључак нижестепених судова да нису испуњени услови из члана 76. Закона о раду за накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор.

Законом о раду („Службени гласник РС“ број 21/05...21/13), чије се одредбе примењују и на запослене у органима локалне самоуправе (члан 2. став 2), прописано је да запослени, ако кривицом послодавца не користи годишњи одмор, има право на накнаду штете у висини просечне зараде у претходна три месеца, утврђене општим актом и уговором о раду (члан 76). Ова одредба сходно се примењује и на постављена лица у државним органима у складу са чланом 1. став 3. Закона о радним односима у државним органима, у погледу права обавеза и одговорности која тим законом нису посебно уређена. Нижестепени судови су правилно закључили да је тужилац требало да докаже да му коришћење годишњег одмора није омогућено кривицом послодавца, јер је то претпоставка за остварење права на накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора, али да тужилац то није учинио. Стога је правилна одлука и о тужбеном захтеву за накнаду штете.

Неосновани су ревизијски наводи, којима се понављају наводи већ истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које овај суд у свему прихвата.

С обзиром на изложено, одлучено је као у изреци на основу члана 414. ЗПП.

Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић